

# Daniels Bog - Nummer halvtreds

## *Oplåsning af de profetiske mysterier i Daniel 8: Palmonis åbenbaring*

Jeff Pippenger

2024-01-14

I Daniels ottende kapitel gives Daniel et syn af de riger, der omtales i Bibelens profeti, og derefter hører han en himmelsk samtale, fremstillet ved et spørgsmål og et svar.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe skal synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren bliver givet til at trædes ned? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; så skal helligdommen blive rensset. Daniel 8,13-14.

De første tolv vers fremstiller synet, og vers tretten og fjorten identificerer et andet syn. Ligesom der i Daniels Bog, kapitel otte, findes to forskellige hebraiske ord, som begge oversættes med „tage bort“, og to forskellige hebraiske ord, som begge oversættes med „helligdom“, findes der også to forskellige hebraiske ord, som begge oversættes med „syn“.

Når det gælder de to ord, der oversættes med „tage bort“, hævder adventismens teologer, at begge ord bør forstås som „fjerne“. Når det gælder de to ord, der oversættes med „helligdom“, hævder adventismens teologer, at begge ord bør forstås som „Guds helligdom“, og når det gælder de to ord, der oversættes med „syn“, overser adventismens teologer endnu en gang forskellene mellem de to ord. Forskellen var vigtig nok for Daniel til, at han med forsæt brugte to meget forskellige hebraiske ord, så vi bør identificere og fastholde forskellen. Ordet „syn“ i vers tretten er det hebraiske ord „chazon“, og det betyder en drøm, åbenbaring eller gudsudsagn — et syn.

Ordet »vision« forekommer ti gange i Daniels bog, kapitel otte, men det repræsenterer to forskellige hebraiske ord. »Chazon«, som findes i vers tretten, forekommer også i vers et, dernæst to gange i vers to, naturligvis i vers tretten, og én gang i versene femten, sytten og seksogtyve. Syv af de ti gange, ordet »vision« forekommer i Daniels bog, kapitel otte, er det ordet »chazon«, som ganske enkelt betyder »en vision«.

De tre andre gange, ordet „vision“ forekommer i Daniels bog kapitel otte, er det det hebraiske ord „mareh“, som betyder et syn; eller en fremtræden. I kapitel otte oversættes det hebraiske ord „mareh“ også én gang ikke som „vision“, men som „fremtræden“, hvorved ordets betydning identificeres mere fuldkomment. Hvorfor brugte Daniel to forskellige hebraiske ord, som ligger så tæt i betydning, at oversætterne ville behandle dem som det samme ord? Har det betydning?

„Hvert princip i Guds ord har sin plads, hvert faktum sin betydning. Og hele strukturen vidner, både i plan og udførelse, om sin Ophavsmand. En sådan struktur kunne intet andet sind end den Uendeliges udtænke eller danne.“ Education, 123.

Svaret på det andet spørgsmål er ja, at det virkelig har betydning, hvorfor Daniel foretog sondringen; derfor bliver det den profetistuderendes ansvar at søge at forstå det første spørgsmål,

som spørger, hvorfor Daniel foretog sondringen. De sondringer, han foretog vedrørende det ord, der er oversat som „helligdom“, og det ord, der er oversat som „tage bort“, har evige konsekvenser; hvorfor skulle nogen da forvente mindre betydning af det ord, der er oversat som „syn“? „Hvert faktum“ har „sin betydning“ „i Guds ord“ og påvirker den profetiske „struktur“ og profetiens opfyldelse, når den bliver „udført“.

Når vi begynder at betragte ordet „syn“ i kapitel otte, er et „faktum“, som har „betydning“ for Daniels vidnesbyrd, hvem det var, der besvarede spørgsmålet i Daniel 8, vers 13, med ordene: „Indtil to tusinde og tre hundrede dage; så skal helligdommen renses.“

Der er fire kendsgerninger, som har direkte „betydning“ for Daniels bog, kapitel otte, og som jeg agter at behandle. Den ene er, at synet ved Ulai-floden er blevet identificeret som en profeti for de sidste dage, og at det også er symbolet på den „kundskab“ i Daniels bog, som blev „åbnet“ ved „endetiden“ i 1798.

„Der er behov for et langt nærmere studium af Guds ord. Særligt bør Daniel og Johannes' Åbenbaring få opmærksomhed som aldrig før i vort værks historie. Vi har måske mindre at sige på visse områder med hensyn til den romerske magt og pavedømmet, men vi bør henlede opmærksomheden på det, som profeterne og apostlene har skrevet under Guds Ånds inspiration. Helligånden har således ledet forholdene, både ved profetiens givelse og i de begivenheder, der skildres, for at lære, at det menneskelige redskab skal holdes ude af syne, skjult i Kristus, og at himmelens Herre Gud og hans lov skal ophøjes.”

„Læs Daniels Bog. Fremkald, punkt for punkt, historien om de riger, der dér er fremstillet. Se statsmænd, rådslagninger, mægtige hære, og se, hvorledes Gud virkede for at ydmyge menneskers stolthed og lægge menneskelig herlighed i støvet. Gud alene fremstilles som stor. I profetens syn ses Han styrte én mægtig hersker og indsætte en anden. Han åbenbares som universets monark, rede til at oprette Sit evige rige — den Gamle af dage, den levende Gud, Kilden til al visdom, Herskeren over nutiden, Åbenbareren af fremtiden. Læs og forstå, hvor fattigt, hvor skrøbeligt, hvor kortlivet, hvor fejlende, hvor skyldigt mennesket er, når det ophøjer sin sjæl til forfængelighed.

Helligånden peger os gennem Esajas hen på Gud, den levende Gud, som den fornemste genstand for opmærksomhed — på Gud, sådan som Han er åbenbaret i Kristus. »For et barn er os født, en søn er os givet; og herredømmet skal være på hans skulder; og hans navn skal kaldes Underfuld, Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste« [Esajas 9:6].

Det lys, som Daniel modtog direkte fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de forudsagte begivenheder vil snart være sket.

»Betragt omstændighederne for det jødiske folk, da Daniels profetier blev givet. Israelitterne var i fangenskab, deres tempel var blevet ødelagt, deres tempeltjeneste indstillet. Deres religion havde haft sit centrum i offersystemets ceremonier. De havde gjort de ydre former til det altoverskyggende, samtidig med at de havde mistet den sande tilbedelses ånd. Deres gudstjenester var blevet fordærvet af hedenskabets traditioner og skikke, og i udførelsen af

offerriterne så de ikke videre end fra skyggen til virkeligheden. De erkendte ikke Kristus, det sande offer for menneskenes synder. Herren greb ind for at føre folket i fangenskab og standse tjenesten i templet, for at de ydre ceremonier ikke skulle blive hele summen af deres religion. Deres principper og skikke måtte renses for hedenskab. Den rituelle tjeneste ophørte, for at hjertets tjeneste kunne blive genoplivet. Den ydre herlighed blev fjernet, for at det åndelige kunne blive åbenbaret.«

„I landet for deres fangenskab, da folket vendte sig til Herren med omvendelse, åbenbarede Han sig for dem. De manglede den ydre repræsentation af Hans nærvær; men de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinnede ind i deres sind og hjerter. Når de råbte til Gud i deres ydmygelse og nød, blev syner givet til Hans profeter, som åbenbarede fremtidens begivenheder—undertrykkerne af Guds folks fald, Forløserens komme og oprettelsen af det evige rige.“ Manuscript Releases, bind 16, 333–335.

Det „faktum“, at synet ved Ulai-floden blev givet for de sidste dage, kræver, at en studerende i profetien gør sig den anstrengelse at forstå, hvad det har forudsagt om de begivenheder, der er fremstillet i synet. De profetiske „forhold“, der er forbundet med synet ved Ulai-floden, blev „formet“ af „Helligånden“, både i selve overgivelsen af profetien og i de begivenheder, der skildres“. Hvad der skete med en profet, når han modtager et syn, såvel som de profetiske begivenheder, profeten identificerer, skal studeres med den erkendelse, at begge dele er en profetisk fremstilling af det, der skal opfyldes i de sidste dage. Det foregående afsnit understreger, at vi bør erkende, at Daniel var i fangenskabet under de „syv tider“.

Daniel repræsenterer dem, som erkender deres fangenskab ved afslutningen af de tre og en halv dage i Åbenbaringen 11, som derpå vender om til Herren i anger, opfylder bønnen i Tredje Mosebog 26, skiller det dyrebare fra det ringe, og derpå opfylder Herren sit løfte om at samle dem, som er blevet spredt, idet han åbenbarer sig for dem. Deres „vigtigste genstand for opmærksomhed“ er da „Gud, som åbenbaret i Kristus.“

„Bæringen“ af synet ved Ulai-floden, og hvordan det bidrager til den „struktur“ i det profetiske budskab, som blev „udformet“ af Kristus, er det første „faktum“, vi kort har overvejet, og det citerede afsnit fastslår, at vort hovedanliggende bør være åbenbaringen af Gud, som „åbenbaret i Kristus“. I Daniels bog kapitel otte fremstilles Kristus ikke sådan, som han blev fremstillet af Esajas, da Esajas fastslog, at Kristi „navn skal kaldes Underfuld, Rådgiver, den Vældige Gud, den evige Fader, Fredsfyrsten“. I Daniels bog kapitel otte åbenbares Gud i Kristus som Palmoni, hvilket betyder den Underfulde Tæller eller Hemmelighedernes Tæller.

Dette „faktum“ kræver, at betydningen af navnet „Palmoni“ må efterspores, sammen med hvordan dette navn bidrager til profetiens „opbygning“ og „udformning“. Et tredje „faktum“ i Daniels ottende kapitel, som bør erkendes, er, at det er i dette kapitel, at Millerbevægelsens centrale læremæssige søjle fremsættes. Millers klareste juvel fandtes i vers fjorten, og vi bør søge at forstå, hvilken betydning dette „faktum“ har for synet ved floden Ulai, som nu er i færd med at blive opfyldt.

I Millers drøm, da kisten blev sat på bordet midt i hans værelse, skinnede den med solens glans, men i de sidste dage er kisten større og skinner ti gange klarere, end den gjorde, da den først blev sat på Millers bord. Hvad er det ved synet om floden Ulai, som indbefatter den centrale søjle i Milleritebevægelsen, der i de sidste dage forøger lyset over denne lære ti gange? Hvad åbenbares i de sidste dage, som ikke blev åbenbaret ved endens tid i 1798? Hvad er „begivenhederne“ i synet om floden Ulai, som søster White siger „nu er i færd med at blive opfyldt“?

Hvis vi oprigtigt sammenholder disse første tre kendsgerninger (synet ved Ulai, Kristus åbenbaret som Palmoni og den centrale læremæssige søjle), bør vi være villige til at acceptere en enkel forudsætning, som vil få betydning for vort studium af synet ved floden Ulai. Disse samlede kendsgerninger viser dem, som ønsker at se, at det budskab, der blev afseglet i 1798, var et budskab, som var „ophængt på tid“. Uden elementet af forudsigende tidsprofeti ville Millers budskab ikke have eksisteret.

Det fjerde „faktum“, som har betydning for dette kapitel, er, at Milleritterne frembar et budskab baseret på profetisk tid. For at understrege dette faktum blev Gud åbenbaret i Kristus i vers tretten og fjorten som den Vidunderlige Tæller (Palmoni). Forestillingen om, at synet alene bestod i at identificere 22. oktober 1844 som afslutningen på de to tusind tre hundrede dage i vers fjorten, er at kaste koldt vand på åbenbaringen af Gud, der bliver åbenbaret gennem Kristus som Palmoni.

Adventismens teologer har flittigt arbejdet på at begrave betydningen af spørgsmålet i vers tretten i Daniels bog, kapitel otte, for at frembringe den smag i deres fabelret, som de har bestemt skal hindre de ulærde med kløende ører i at beskæftige sig med de sandheder, der er forbundet med adventismens centrale søjle.

Det skriftsted, som frem for alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle i adventtroen, var erklæringen: »Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener; så skal helligdommen blive rensed.« [Daniel 8:14.] Dette var velkendte ord for alle dem, der troede på Herrens snare komme. Fra tusinders læber blev denne profeti gentaget som deres tros løsen. Alle følte, at deres lyseste forventninger og kæreste håb afhang af de begivenheder, der dér var forudsagt. Det var blevet påvist, at disse profetiske dage ville ende i efteråret 1844. Ligesom resten af den kristne verden antog adventisterne dengang, at jorden, eller en del af den, var helligdommen. De forstod helligdommens renselse som jordens renselse ved den sidste store dags ild, og at dette ville finde sted ved det andet komme. Deraf drog de den slutning, at Kristus ville vende tilbage til jorden i 1844.

„Men den fastsatte tid var forbi, og Herren var ikke fremtrådt. De troende vidste, at Guds Ord ikke kunne slå fejl; deres fortolkning af profetien måtte være fejlagtig; men hvor lå fejlen? Mange huggede overilet vanskelighedens knude over ved at benægte, at de 2300 dage endte i 1844. Der kunne ikke anføres nogen grund hertil, bortset fra at Kristus ikke var kommet på det tidspunkt, de havde forventet ham. De hævdede, at hvis de profetiske dage var endt i 1844, ville Kristus da være vendt tilbage for at rense helligdommen ved jordens renselse med ild; og eftersom han ikke var kommet, kunne dagene ikke være endt.

At antage denne konklusion var at give afkald på den tidligere beregning af de profetiske tidsperioder. De 2300 dage var blevet fastslået til at begynde, da Artaxerxes' befaling om Jerusalems genoprettelse og opbygning trådte i kraft i efteråret 457 f.Kr. Når dette blev taget som udgangspunkt, var der fuldkommen harmoni i anvendelsen af alle de begivenheder, der var forudsagt i forklaringen af denne periode i Daniel 9:25–27. Niogtres uger, de første 483 af de 2300 år, skulle nå frem til Messias, den Salvede; og Kristi dåb og salvelse ved Helligånden i år 27 e.Kr. opfyldte nøjagtigt denne angivelse. Midt i den halvfjerdsindstyvende uge skulle Messias ryddes af vejen. Tre og et halvt år efter sin dåb blev Kristus korsfæstet i foråret år 31 e.Kr. De halvfjerds uger, eller 490 år, skulle især vedrøre jøderne. Ved udløbet af denne periode beseglede nationen sin forkastelse af Kristus ved forfølgelsen af hans disciple, og apostlene vendte sig til hedningerne i år 34 e.Kr. Da de første 490 år af de 2300 således var afsluttet, ville 1810 år være tilbage. Fra år 34 e.Kr. strækker 1810 år sig til 1844. "Da," sagde englen, "skal helligdommen renses." Alle profetiens foregående enkeltheder var uden tvivl blevet opfyldt til den fastsatte tid. Med denne beregning var alt klart og harmonisk, bortset fra at man ikke så, at nogen begivenhed svarende til helligdommens renselse havde fundet sted i 1844. At benægte, at dagene udløb på dette tidspunkt, var at kaste hele spørgsmålet ud i forvirring og at give afkald på standpunkter, som var blevet fastslået ved umiskendelige profetiopfyldelser.

„Men Gud havde ledt sit folk i den store adventbevægelse; hans kraft og herlighed havde ledsaget værket, og han ville ikke tillade, at det endte i mørke og skuffelse og blev udsat for bebrejdelse som en falsk og fanatisk ophidselse. Han ville ikke lade sit ord være indviklet i tvivl og usikkerhed. Skønt mange opgav deres tidligere beregning af de profetiske tidsperioder og nægtede rigtigheden af den bevægelse, der var grundet derpå, var andre uvillige til at give afkald på tros- og erfaringspunkter, som blev støttet af Skrifterne og af Guds Ånds vidnesbyrd. De troede, at de i deres studium af profetierne havde antaget sunde fortolkningsprincipper, og at det var deres pligt at holde fast ved de sandheder, de allerede havde vundet, og at fortsætte den samme bibelske forskningsvej. Med inderlig bøn gennemgik de på ny deres standpunkt og granskede Skrifterne for at opdage deres fejl. Da de ikke kunne se nogen fejltagelse i deres beregning af de profetiske tidsperioder, blev de ledt til at undersøge spørgsmålet om helligdommen nærmere.“ The Great Controversy, 409, 410.

Vi er blevet underrettet af søster White, i det samme afsnit hvor synet om Ulai-floden identificeres, om, at der "er behov for en langt grundigere undersøgelse af Guds ord". Teologerne vil fremstille emnet "profetiske tidsperioder" i det foregående afsnit fra Den Store Strid, som om de "profetiske tidsperioder", hvortil søster White begrænser sin kommentar, er de fem profetier, der er repræsenteret inden for profetien om de to tusind tre hundrede år. De hævder jo, at fire af disse profetier specifikt behandles i afsnittet. Men et "langt grundigere studium" af emnet påviser, at udtrykket "profetiske tidsperioder" i flertal i søster Whites skrifter mere præcist henviser til de to profetier, der skulle opfyldes den 22. oktober 1844.

Der er fem specifikke tidsprofetier, som Gabriel udpegede for Daniel, og som er en del af de to tusind tre hundrede år. Den første angiver niogfyrre år, hvor »gader og mure skulle genopbygges under trængselsfulde tider«. Den anden var Kristi dåb efter fire hundrede og treogfirs år fra udgangspunktet i 457 f.Kr. Den tredje var Hans korsfæstelse; den fjerde angav, hvornår evangeliet

skulle gå til hedningerne ved afslutningen af de fire hundrede og halvfems år, som særligt var afsat for den jødiske nation; og den femte, og kun den femte, tidsprofeti endte den 22. oktober 1844. De foregående fire tidsprofetier endte længe før 1844. Hvad mener Søster White derfor faktisk, når hun bruger udtrykket »profetiske perioder« i flertal, som skulle ende i 1844?

Idet hun tager fat på milleritternes første skuffelse, identificerer hun svaret på dette spørgsmål:

„Jeg så Guds folk glade i forventning, idet de så hen til deres Herre. Men Gud havde til hensigt at prøve dem. Hans hånd skjulte en fejltagelse i beregningen af de profetiske tidsperioder. De, som så hen til deres Herre, opdagede ikke denne fejltagelse, og heller ikke de mest lærde mænd, som modsatte sig tidspunktet, formåede at se den. Gud havde til hensigt, at Hans folk skulle møde en skuffelse. Tiden gik, og de, som med glædesfuld forventning havde set frem til deres Frelser, blev bedrøvede og modløse, mens de, som ikke havde elsket Jesu tilsynekomst, men havde taget imod budskabet af frygt, var tilfredse med, at Han ikke kom på det forventede tidspunkt. Deres bekendelse havde ikke påvirket hjertet og rensset livet. Tidens forløb var vel egnet til at åbenbare sådanne hjerter. De var de første til at vende sig bort og håne de bedrøvede, skuffede, som virkelig elskede deres Frelses tilsynekomst. Jeg så Guds visdom i at prøve Sit folk og give dem en ransagende prøve for at opdage dem, som ville vige tilbage og vende om i prøvelsens stund.“

„Jesus og hele den himmelske hærske så med medfølelse og kærlighed på dem, som med sød forventning havde længtes efter at se Ham, som deres sjæle elskede. Engle svævede omkring dem for at styrke dem i deres prøvelses time. De, som havde undladt at modtage det himmelske budskab, blev ladet i mørke, og Guds vrede optændtes imod dem, fordi de ikke ville modtage det lys, som Han havde sendt dem fra himmelen. Disse trofaste, skuffede sjæle, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke ladet i mørke. Atter blev de ført til deres bibler for at granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede til 1844, og at det samme bevis, som de havde fremført for at vise, at de profetiske tidsperioder afsluttedes i 1843, beviste, at de ville ende i 1844.“ Early Writings, 235–237.

De „profetiske perioder“ var de „profetiske perioder“, som „nåede til 1844“, og som milleritterne oprindeligt havde troet nåede til 1843. De „profetiske perioder“, som nåede til 1844, var tre profetiske perioder, og alle er fremstillet på Habakkuks tavler. Den ene af de tre perioder „berører“ blot 1844, og de to andre når frem til 22. oktober 1844. De tretten hundrede og femogtredive dage nåede frem til selve den første dag i 1844, da milleritterne oplevede deres første skuffelse, og ventetiden i både Habakkuks kapitel to og lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus femogtyve begyndte.

De to tusind tre hundrede dage i Daniels Bog, kapitel otte, vers fjorten, nåede frem til den 22. oktober 1844, og de to tusind fem hundrede og tyve år, af de „syv tider“ imod Judas sydlige rige, endte også dér. Palmoni fremstiller sig selv som den underfulde talregner i vers tretten i Daniel otte, og den profetiske „struktur“ og det „mønster“, som han derpå fremlagde, omfattede mindst ti indbyrdes forbundne tidsprofetier.

Vi vil begynde at behandle disse sandheder nærmere i den næste artikel.

"Kristus gav verden en lære, som burde indgraveres i sind og sjæl. »Dette er det evige liv,« sagde han, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt.« Men Satan arbejder på menneskers sind og siger: Gør denne eller hin handling, og I skal blive som guder. Ved bedragerisk ræsonnement fik han Adam og Eva til at tvivle på Guds ord og sætte det til side for en teori, som førte til overtrædelse og ulydighed. Og hans sofisteri udretter i dag det samme, som det gjorde i Eden. Da Kristus kom til vor verden, udvalgte han ydmyge fiskere som grundvold for sin menighed. For disse disciple søgte han at forklare arten af sit rige og sin mission. Men deres begrænsede fatteevne lagde bånd på ham. De havde modtaget de skriftkloges og farisæernes udsagn, og derfor var meget af det, de troede, usandt. Og skønt Kristus havde meget at sige dem, var de ude af stand til at høre meget af det, han længtes efter at meddele."

»Kristus finder denne tids religionsbekendere så fyldt med vildfarne anskuelser, at der ikke er plads i deres sind for sandheden. Med den undervisning, der gives, sammenblander lærerne gudløse forfatteres anskuelser. Således har de sået ukrudt i de unges sind. De giver udtryk for anskuelser, som ikke burde fremføres for hverken unge eller gamle, uden nogen sinde at tænke på, hvilken slags sæd de sår, eller på den høst, de som følge heraf vil komme til at indsamle.« Review and Herald, 3. juli 1900.